

Laatste ronde in DE GELUKKIGE MANDARIJN

Theaterkomedie

door

FRANK HOUTAPPELS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LAATSTE RONDE IN DE GELUKKIGE MANDARIJN** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANK HOUTAPPELS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2004 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Bonnie, ± 33 jaar, actrice/presentatrice

Fred, ± 32 jaar, eigenaar bloemenwinkel

Marie, ± 36 jaar, zit in de ziektewet

Christine, ± 31 jaar, telefoniste bij een makelaar

Wendy, ± 30 jaar, werkt bij de Etos

De personages waren tien jaar geleden collega's in Chinees restaurant De Gelukkige Mandarijn.

Plaats van handeling:

Laatste ronde in De Gelukkige Mandarijn speelt zich volledig af in het restaurant De Gelukkige Mandarijn.

In de grote hal van Chinees restaurant "De gelukkige mandarijn". Het is donker en rommelig, het restaurant is duidelijk al jaren niet in bedrijf. De hal geeft toegang tot verschillende ruimtes. De linkertoegang is een trap omhoog, waar de muren zijn bekleed met spiegeltegels. Er ligt her en der wat meubilair en resten serviesgoed. Het is donder. Wendy komt twijfelend op, kijkt voorzichtig om zich heen.

WENDY: Hallo? *(ze komt voorzichtig verder, voelt zich niet op haar gemak)* Hoehoe! *(ze probeert een lichtknopje, niks doet het. Ze kijkt zoekend om zich heen, en gaat dan onzeker af via een andere ingang. Het is even stil. Fred komt op, kijkt vertwijfeld om zich heen)*

FRED: Hallo? *(ook Fred komt verder de zaal in, op zijn hoede)* Hoehoe! *(hij gaat naar de muur en probeert vergeefs de lichtknopjes, geeft het op, kijkt besluiteloos om zich heen en gaat zoekend af door een andere deur. Het toneel is even leeg. In de spiegels in het trapgat schiet in een flits de weerspiegeling van een blinde vrouw voorbij. Wendy komt weer binnen via een andere kant, kijkt besluiteloos om zich heen en gaat weer weg. Fred komt weer op door een andere ingang. Plotseling beginnen de lichten knetterend te branden. Fred verstijft)* Hallo? *(hij wacht even op antwoord en besluit dan weg te gaan, loopt tegen Wendy op die net weer uit een andere ingang komt, zonder jas nu. Ze schrikken zich allebei wild)* Jezus Christus. Wendy!

WENDY: Fred! Jeetje.

FRED: Ik dacht al, het is vast het oude clubje.

WENDY: Ja. Wie wil er nou anders afspreken in De Gelukkige Mandarijn.

FRED: Ik schrik me rot. Eerst doet niks het, en ineens vliegt al het licht aan.

WENDY: Dat was ik, denk ik. Ik zat in de stoppenkast.

FRED: O, wat goed.

WENDY: Ja.

FRED: Zijn we de eersten?

WENDY: Ik denk het. Raar hè?

FRED: Ja, beetje wel.

WENDY: Zou iedereen komen?

FRED: Ik hoop dat Bonnie komt.

WENDY: Die is ons allang vergeten, waarschijnlijk.

FRED: Mij niet hoor. Jou misschien. Mij niet.
WENDY: Okay.
FRED: Hoe is het?
WENDY: Goed. Met jou?
FRED: Ja. Wat doen we hier eigenlijk?
WENDY: Geen idee. Ik ben ook maar gewoon gekomen.
FRED: O. *(ze zwijgen, verlegen)*
WENDY: Ik was nog bij je in de winkel.
FRED: Wanneer?
WENDY: Twee, drie jaar geleden. Ze zeiden dat je er niet was.
FRED: Jammer.
WENDY: Ja, vond ik ook. Vooral omdat je er wel was. Ik zag je wegschieten. Maar toen ik om je vroeg zei dat meisje 'hij is er niet'.
FRED: Welk meisje.
WENDY: Zo'n bloemschikmeisje. Krullen, tuinbroek.
FRED: O, die. Ja. Dat zeg ik soms, ik ben er niet. Maar als ik had geweten...
WENDY: Het is een leuke zaak.
FRED: Ach, het is een winkel.
WENDY: Leuk meisje ook.
FRED: Welk meisje.
WENDY: Dat bloemschikmeisje. Krullen, tuinbroek. *(ze horen iemand roepen)*
MARIE: Hallo!
FRED: Is dat Marie?
WENDY: Of Christine. Zullen we ons verstoppen?
FRED: Waarom?
WENDY: Kan je lachen, misschien. *(Wendy en Fred verstoppen zich. Marie komt binnen, kijkt om zich heen)*
MARIE: Hallo? Hallo? *(Marie wacht op antwoord. Als dat niet komt wordt ze ongemakkelijk) Gadverdamme... (Marie kijkt ongemakkelijk om zich heen)* Ben ik de eerste? Hallo? Ik ga weg hoor! *(Marie wacht even. Marie voor zichzelf)* Ik ga weg. *(Marie wil weglopen. Wendy en Fred springen met veel kabaal tevoorschijn. Marie schrikt zo erg dat ze van frustratie begint te schelden)* Godverdomme! Stelletje kankerlijers! Hoer! Flicker!
WENDY: Sorry. Mijn schuld. Ik dacht dat het leuk was.
MARIE: Hè verdorie. Het is ook leuk. Het had best leuk kunnen zijn, daar gaat het niet om, het ligt aan mij. Sorry. Hoi.

FRED: Hai! (*Fred maakt een joviaal gebaar, wil haar zoenen, Marie doet een stapje achteruit, en schaamt zich daar meteen voor*)

MARIE: Jullie zijn niks veranderd. Allebei niet.

FRED: Jij ook niet.

MARIE: Jawel, ik wel.

FRED: Gaat het weer een beetje?

WENDY: Doe je je jas niet uit?

MARIE: Doe jij je jas uit? Hij doet zijn jas toch ook niet uit? (*Fred doet zijn jas uit*)

FRED: Waar heb jij 'm gelaten?

WENDY: In de garderobe. Doodeng. Het licht deed het niet. Ik wilde er eerst niet aan toegeven, ik denk, tralala, niks aan de hand. Maar toen knapte het lusje van mijn jas, en ineens overkomt het me.

FRED: Wat.

WENDY: Dat je denkt dat iets je bekruipt.

MARIE: Wat dan?

WENDY: Dat ken je toch wel? Dat je 's nachts naar de wc moet, of het laatste stukje naar de voordeur, of je fiets. Alles volledig onder controle, vrouw van de wereld, en je denkt nog 'kom op nou, stel je niet aan'. En halverwege besluit je toch te rennen, alsof je leven ervan afhangt. Omdat je ineens bang bent dat iets je bespringt.

FRED: Iets.

WENDY: Iets, hetzelfde iets waarvan je vroeger dacht dat het onder je bed lag. Weet ik wat dat is, ik heb het nooit gezien.

MARIE: Ik leg hem hier wel neer.

WENDY: Toen ik nog bij mijn ouders woonde, kom ik thuis, 's nachts, is de buitenlamp kapot. Dus ik moet op de tast naar het schuurtje om mijn fiets weg te zetten, hoor ik iemand hoesten. 'Een hele vieze ouwe man', dacht ik. Of erger nog, een hele vieze dode oude man, het kwaad zelf, zeg maar. Ik laat mijn fiets uit mijn handen vallen en ren als een gek naar waar ik dacht dat de achterdeur was. Zo ben ik dwars door de keukenruit gerend. Was het een schaap!

FRED: Een schaap.

WENDY: Dat daar stond te hoesten. Dat is eng hoor. Een hoestend schaap.

FRED: Ik heb daar een hekel aan, zo'n liggende jas. Ik wil in ieder geval een knaapje.

MARIE: Een knaapje? Noem je dat een knaapje?

FRED: Hoe noem jij het dan.

WENDY: Een hangertje. Toch?

MARIE: Ja, ik ook. Ik zeg ook altijd hangertje.

WENDY: Niemand had mij verteld dat de buurman schapen op zijn grond had neergezet. Anders was ik misschien niet zo geschrokken, ze stonden daar voor het eerst, die dag. Mijn gezicht zat vol glas, ik moest vier keer gehecht worden. Anders gaan we toch samen.

MARIE: Waarheen?

WENDY: Naar de garderobe. Daar zijn nog hangertjes. Samen kan ons niks gebeuren, toch?

MARIE: Ik denk dat ik naar huis ga.

FRED: Waarom?

WENDY: Heb jij nooit een schaap horen hoesten? Je hebt geen idee hoe smerig dat klinkt.

MARIE: Wat doen we hier?

FRED: Je hebt toch een brief gekregen, neem ik aan?

MARIE: Ja.

WENDY: Ik ook.

MARIE: Van wie was die?

FRED: Geen idee.

WENDY: Niet van één van ons dus, blijkbaar.

MARIE: Ik was niet bepaald gecharmeerd van dat dreigement.

WENDY: Welk dreigement.

MARIE: Zo van, 'als je niet komt zal je daar spijt van krijgen'.

WENDY: Dat is toch geen dreigement.

FRED: Ik vond het ook nogal typisch.

WENDY: Welnee. Dat betekent niets. Behalve dat het vast heel leuk wordt, en als je er dan niet bij was, dan heb je spijt. (*Wendy hoest rochelend, ze doet een hoestend schaap na*) Zoiets. Zo klinkt dat, een hoestend schaap. Eng hè? (*we horen een deur slaan. Wendy, Fred en Marie kijken elkaar aan*)

FRED: Het is waarschijnlijk Christine. Echt iets voor haar, zo'n reunie.

WENDY: Zullen we ons verstoppen.

MARIE: Waarom.

WENDY: Dat is lachen. Dan denkt ze dat er niemand gekomen is. Zal d'r leren zulke cryptische briefjes te sturen.

FRED: Jij bent ook niet bepaald volwassen geworden hè?

MARIE: Als we hier alleen maar bij elkaar zijn om elkaar de stuipen op het lijf te jagen, dan ga ik weg. Horen jullie? Dan ben ik weg.

WENDY: Okay, okay. Het was maar een ideetje. (*Fred, Wendy en*

Marie wachten af. Christine komt op, ze heeft een kledingzak over de ene arm, en houdt haar vrije hand voor haar ogen)

CHRISTINE: Ik zie niks hoor! Ik weet van niks! *(ze blijft even zo staan, brede smile. Fred, Wendy en Marie kijken het aan)* Nou, toe maar hoor. Surprise! Of zijn jullie nog niet klaar. Hallo? Ik ben er! Moet ik soms tot drie tellen? Een twee drie.

FRED: Ehm. Surpise? *(Christine schrikt en haalt haar hand weg. Ze is verbijsterd)*

WENDY: Hai.

CHRISTINE: Jullie.

MARIE: Ja.

CHRISTINE: Goh.

FRED: Ook leuk om jou te zien.

CHRISTINE: Nee. Ja, wel, maar... Sorry, sorry. Maar ik dacht dat het vrienden waren. Ik bedoel, gewoon vriendinnen. Van nu, zeg maar. Waar zijn die?

FRED: Ik weet niet wie jouw vrienden zijn, tegenwoordig.

CHRISTINE: Is er verder niemand?

MARIE: Wat had je dan verwacht?

CHRISTINE: Een vrijgezellenfeestje. Ik ga trouwen. En ik hoorde alsmar niks, dus toen ik eindelijk dat briefje kreeg, dacht ik: 'zie je wel! Daar zullen we het hebben, mijn vrijgezellenparty'. Ik denk nog, waarom nou in De Gelukkige Mandarijn? Maar weten mijn vriendinnen veel. Of hebben jullie...

WENDY: Nee.

FRED: We dachten dat jij, misschien...

MARIE: Jij dus ook niet.

CHRISTINE: Nee. *(Christine legt de kledingzak weg)*

MARIE: Gadverdamme jongens. Wat is dit nou voor vaag gedoe.

FRED: Dan blijft er nog maar eentje over.

CHRISTINE: Bonnie? Denk je dat Bonnie hier achter zit?

MARIE: Denk je nou werkelijk dat die nog ooit een seconde aan ons heeft gedacht?

WENDY: Dat zei ik ook al. Die is ons vergeten.

FRED: Waarom zou ze?

MARIE: Toen haar vader overleed, wanneer was het, vijf, zes jaar geleden, ik was nieuwsgierig, ben ik naar de begrafenis geweest. Ze kwam aan in een zwarte limousine, zonnebril, hoed, en ze keek dwars door me heen.

FRED: Dat denk je maar.

MARIE: Ze is niet eens tot het eind gebleven.

FRED: Er was pers. Ja, sorry, ik ben ook gegaan. Puur professioneel hoor, er waren bloemen van mij bij. En dan mag ik altijd graag even zien of ze ook behoorlijk tonen, die bloemen. Als je ziet wat er soms met zo'n krans gebeurt. Voor hetzelfde geld hangen ze 'm ondersteboven, en daar heb je dan je ziel en zaligheid in gelegd.

WENDY: Zit daar een bovenkant aan? Dat is toch rond, zo'n krans, dan maakt het toch niet uit wat onder of boven is?

FRED: Wel bij die van mij. Mijn winkel drijft op die kransen, daar ben ik echt heel goed in, grafwerk. Er wordt hier in de hele omgeving niet begraven of er is een krans van me bij. De struiken lagen vol fotografen. Die wilde ze voor blijven, denk ik.

CHRISTINE: Sinds wanneer? Ze laat zich werkelijk overal fotograferen. In het begin hield ik nog een plakboek bij. Maar het was gewoon niet te doen, iedere scheet die ze liet kwam in de bladen. Bonnie Meyer koopt een broodje. Bonnie Meyer breekt een hak. Bonnie op vakantie, Bonnie gaat varen. Het leek verdomme Nijntje wel.

MARIE: Heeft ze jou wel gegroet?

FRED: Op die begrafenis? Nee. Maar jij ook niet.

MARIE: Ik wist niet dat je er was, ik heb je niet gezien.

FRED: Je had ook best een keer naar de winkel kunnen komen, als je me wilde spreken.

MARIE: Wie zegt dat ik je wilde spreken?

WENDY: Ik ben nog eens in zijn winkel geweest. En toen deed je of je er niet was, Freddie.

FRED: Ja, dat doe ik soms, nou en. Mag ik ook eens een minuut voor mezelf, af en toe? Stil eens. (*iedereen is stil*)

MARIE: Wat.

FRED: Ik dacht dat ik iets hoorde.

WENDY: Wat dan.

FRED: Weet ik niet. Laat maar. Dus jij gaat bijna trouwen, Christine.

CHRISTINE: Ja.

WENDY: Wat leuk!

MARIE: Waar begin je aan.

FRED: Wie doet jouw bruidsboeket dan?

CHRISTINE: Weet ik niet. Dat is toch altijd een verrassing?

FRED: Ik doe ook bruidsboeketten, maar mij is niks gevraagd.

CHRISTINE: Nee, dat zal wel niet. (*muziek, lichtverandering. Bonnie*)

komt op, van de trap. Ze maakt er een grootse entree van)

BONNIE: Nummer 33!

WENDY, CHRISTINE: Sil jay fan!

BONNIE: Nummer zesenzeventig!

CHRISTINE, FRED, WENDY: Suan La Tang!

BONNIE: Vierentwintig!

FRED, WENDY, CHRISTINE: Fo rong dang !

FRED, WENDY: Met grote garnalen.

MARIE: Rijst apart.

BONNIE: Nummer 11?

MARIE: Kip met frites en appelmoes, tot twaalf jaar.

BONNIE: Dat jullie dat allemaal nog weten, ik weet er geen een meer.
Maar ja, ik heb nooit een hoofd gehad voor nutteloze informatie. Nou, genoeg over mij hoor. Hoe is het met jullie! Fred, je bloemenwinkeltje!

FRED: Ja, inderdaad.

WENDY: Heb je nou ook je borsten laten doen?

BONNIE: Hè, alsjeblieft zeg. Ik ben net binnen.

CHRISTINE: Ik las in de Story, of wat was het, Weekend, Privé...

BONNIE: Je moet niet alles geloven wat ze schrijven.

CHRISTINE: Dat doe ik ook niet, maar volgens mij...

BONNIE: Hoe is het met jou, Wendy? Ben je klaar met je studie?

WENDY: Ik werk bij de Etos.

BONNIE: Maar je wilde toch binnenhuisarchitectuur...

WENDY: Ja, weet ik. Maar de dood van mijn moeder was een beetje gedoe, achteraf. En toen ben ik er een jaartje uit geweest, en toen is er niks meer van gekomen.

CHRISTINE: Ik ben wel iets in die richting gaan doen. Ik werk bij een makelaar, als telefoniste. Wat kan het raar gaan hè?

BONNIE: Wat zonde nou Wendy. Je had er echt talent voor. Als jij hier alleen al een tafel of een stoel verschoof dan, dan ...

FRED: Dan gebeurde er iets! Je had zo'n goed gevoel voor ruimte.

WENDY: Nou ja, je kan maar ergens gevoel voor hebben, nietwaar?

BONNIE: En jij, Marie? Jij hebt zeker een hele trits kinderen?

MARIE: Nee, ik zit in de ziektewet.

FRED: Ben je ziek?

MARIE: Nee. Vind ik niet. *(er valt een stilte)*

BONNIE: Okay. Wat doen we hier. *(iedereen kijkt haar aan)* Ik vind het hartstikke leuk om jullie terug te zien. Maar waarom nu. Waarom hier. Is er iets gebeurd waar ik van moet weten, moet ik me zorgen maken?

WENDY: Wat zou er gebeurd moeten zijn?

BONNIE: Weet ik niet.

CHRISTINE: Ik ga trouwen.

BONNIE: O. Leuk.

FRED: Dus dit was niet jouw idee?

BONNIE: Nee. Ik heb zelfs even gedacht dat het een grap was, dat briefje. Maar daar was het weer net iets te luguber voor.

CHRISTINE: Ik dacht dat het voor mij was. Mijn vrijgezellenfeestje. Maar blijkbaar... (*Christine krijgt het moeilijk*) Blijkbaar heeft geen van mijn vriendinnen de moeite genomen... (*de anderen zien het even aan*)

BONNIE: Kind, wees blij. Niets is zo burgerlijk als een vrijgezellenfeestje.

MARIE: Je mist niks. Mij hebben ze destijds in een Dirndl-jurk door het dorp gesleurd, me dronken gevoerd en me liggend in mijn eigen kots achtergelaten op het toilet van de Amicitia.

WENDY: Waarom?

MARIE: Weet ik het. Ik ben trouwens gescheiden. Hij sloeg me. Ja, sorry. Mijn therapeut is ervan overtuigd dat het me helpt als ik daar maar meteen voor uitkom.

BONNIE: Kan ik me iets bij voorstellen.

MARIE: Maar dat doet het niet. Ik schaam me nog steeds kapot.

WENDY: Jij, waarom? Jij hoeft je toch niet te schamen?

MARIE: (*cynisch*) O, echt Wendy, hoeft dat niet?

CHRISTINE: En het leek zo'n aardige vent.

MARIE: Ja, dat leek zo.

FRED: Waarom heb je dat nooit verteld? Je had toch naar ons kunnen komen?

MARIE: En dan?

FRED: Dan hadden we het geweten.

MARIE: Ja, en dan?

BONNIE: Wees maar blij dat je ervan af bent.

MARIE: Dat ben ik nog lang niet. Ik zit nog steeds boordevol agressie. Zo erg, dat ik af en toe niet weet wat ik ermee moet. Vandaag of morgen loopt er iemand voor mijn voeten, en die weet niet wat hem overkomt, die krijgt de volle laag. Hebben we niks te drinken?

BONNIE: Ja, in godsnaam, iets te drinken. Wat is dit hier voor organisatie.

FRED: Is er niks te knabbelen?

WENDY: Volgens mij staan beneden nog een paar dozen wijn. Ik was op zoek naar de stoppenkast, en ik struikelde erover.

BONNIE: Nou dan.

WENDY: Ik durf niet goed alleen.

FRED: Wat dan. Ben je bang dat je een hoestend schaap tegen het lijf loopt.

CHRISTINE: Een wat?

FRED: Laat maar.

WENDY: Ga dan zelf!

MARIE: Ik loop wel even mee. Kom op.

CHRISTINE: Wacht op mij. Ik moet plassen, daar wil ik iemand bij

hebben. (*Wendy, Marie en Christine gaan af. Fred en Bonnie zijn een beetje verlegen met de situatie*)

FRED: Volgens mij is het Wendy.

BONNIE: Wat.

FRED: Die die uitnodigingen verstuurd heeft. Ze heeft nog steeds iets kinderachtigs vind je niet? Het zal me niks verbazen als we straks een speurtocht moeten doen, of koekhappen. (*Bonnie loopt naar de spiegel en checkt haar make-up*)

BONNIE: Je ziet er goed uit.

FRED: Ik ben net terug van vakantie.

BONNIE: O, waar was je?

FRED: Italië.

BONNIE: Leuk?

FRED: Eh, ja. Aanvankelijk wel ja. In de tweede week zat er zo'n vrouwtje op de boulevard. Zo'n zigeunervrouwtje, die je hand kan lezen. Ik denk: Dat is lachen, dat wil ik ook'. Dus ik ga naar haar toe en ze kijkt me aan en ze zegt in gebrekkig Engels 'jij niet, jou lees ik niet voor geld. Ik kom wel naar je toe als ik vind dat het goed is'. 'Fake', denk ik, 'zie je wel, ze kan het niet, boerenbedrog.'

BONNIE: Had ze iets tegen nichten.

FRED: Nee, waarom zou ze.

BONNIE: Dat kan toch, weet jij veel.

FRED: Ze kent me niet. Hoe moet ze dan weten dat ik een nicht ben.

BONNIE: Nou ja, als ze je hand kan lezen, dan heeft ze er vast oog voor.

FRED: Zit ik twee dagen later in de tuin van het hotel, komt ze ineens de poort in lopen, recht op me af. 'Nu', zegt ze, ik zeg 'dat is goed' en ik geef haar mijn hand. Ze kijkt er in, kijkt me aan, kijkt nog eens, en zegt dan alleen maar: 'what goes around, comes around'. Punt. Ik denk nog 'ja dag, daar ga ik niet voor betalen', maar ze vraagt niet om geld, ze staat op en loopt weg. Ik had nog vijf dagen over, het was een kutvakantie.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto